

TESTIMONY ID: 38

AGE: 24

AGE RANGE: 21-25

GENDER: m

MARITAL STATUS: single

REGION: Kharkiv region

OCCUPATION STATUS: Occupied (as of the time of writing)

FORCIBLY DISPLACED: yes

EDUCATION: Higher education (Expert, Master)

DATE OF TESTIMONY: 2022-05-26

DATE RANGE: 2022 Spring

DESCRIBE YOUR EXPERIENCE OF THE WAR (ENG):

When the war started, I was at home and I was trying to sleep, because I have a nocturnal lifestyle and I heard a very loud explosion, at first I didn't understand what happened, but after that more and more explosions started and then I realized that the war had started, the first thing I did was go out balcony to see what happened, the balcony looked out on the side of the borders and I clearly saw the heat and how something was flying, I did not panic, but my knees were shaking, I took the phone and called my parents who live in the Kharkiv region and said that the war had started, my father was sleepy and at first did not understand what is happening, he said it can't be, to which I replied that I can see with my own eyes and that there is no point in me lying, he said fine and that he will call me back, I was a little confused and started thinking about what to do, I couldn't think of anything better than to go outside when I went outside, I saw a lot of cars leaving the city, there were still very long queues at ATMs and shops, and at that moment I had no money to buy food and water, so I just walked around street, 30-40 minutes later, my father called me back and said that I needed to leave the city, I went home and started looking for a way to go, but there were no options, then about an hour later, my father called me again and said that he had found a car for me, I packed my things and went home the whole time I was driving there were explosions, when I got to my parents I calmed down a bit and even slept, but the next day we started hearing explosions at my parents' house, they were shooting at [CITY1], which is 40 kilometers from my parents' village. The alarm started because we were not far away and thought what to do, whether to go or not, but as a result we somehow got used to these sounds and they didn't get closer to it, we decided to stay at home, we watched and read the news all the time and kept a close eye on the circumstances and the front line, because we were at risk. But then they stopped doing it with such intensity, because morally it was

very difficult to read the news and look at the destroyed houses of my city, but the most painful thing was to see what was done to my university, or rather its buildings, in which a month ago I defended my diploma and it was not possible for a few days to take your diploma from there. And I was also afraid that it would fly to the apartment, because it had all my things, but it was not as important as the fact that my city was bombed and those places that were important were destroyed, and even at that moment my best friend was in [CITY2], who did not want to go, but fortunately she left there and is now safe in another country, after her all my friends and relatives left [CITY2] and I felt even calmer, but still I am sad because I understand that since it was already many of them will not return to [CITY2], but now that is not the main thing, the main thing is that Ukraine preserves its territorial integrity and people stop dying, because one of my classmates has already been killed and he is no longer there. And for me it became a very strong trigger, because it is not yet known how long it will last and how many of my acquaintances will die during this time. There is another friend from [CITY3] who completely lost his home and everything he had, but luckily he and his family survived, but they don't know what to do and how to live on. So I'm still lucky, so, at this time, everything for me and my family is intact and everyone is alive, but every day there is anxiety because everything can change dramatically, but I try not to allow such thoughts, because now and It's such a difficult time and you need to keep yourself in your hands, so you can only stay and wait for everything to settle down in our army.

НОМЕР СВИДЧЕННЯ: 38

ВІК: 24

ВІКОВИЙ ДІАПАЗОН: 21-25

СТАТЬ: чол

СІМЕЙНИЙ СТАН: самотній/я

ОБЛАСТЬ: Харківська область

ОКУПОВАНІСТЬ ТЕРИТОРІЙ:
Окуповані на момент написання

ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА: Так

ОСВІТА: вища повна (спеціаліст, магістр)

ДАТА ОПИТУВАННЯ: 2022-05-26

Проміжок часу: 2022 Весна

ОПИШІТЬ СВІЙ ДОСВІД ПЕРЕЖИВАННЯ ВІЙНИ:

Коли почалася війна я був вдома і намагався заснути, бо у мене нічний спосіб життя і я почув дуже гучний вибух я спочатку не зрозумів що сталося, а після цього почалося все більше і більше вибухів і тоді я зрозумів що почалася війна першим ділом я вийшов на балкон подивитися що трапилося балкон виходив на сторону кордонів і я виразно бачив заграву і як щось летить я не панікував, але коліна тряслися я взяв телефон і зателефонував своїм батькам які живуть у Харківській області та сказав що почалася війна батько був сонний і спочатку не зрозумів що відбувається він сказав не може бути на що я йому відповів що я бачу на власні очі й що мені немає сенсу брехати він сказав добре і що він передзвонить я трохи розгубився і почав думати що робити я не зміг придумати нічого краще ніж вийти на вулицю коли я вийшов на вулицю я побачив дуже багато машин які їхали з міста ще дуже великі черги в банкомати та магазини у мене та той момент не було грошей, щоб закупити їжі та води і я просто ходив по вулиці потому за хвилин 30-40 мені передзвонив батько і сказав що потрібно їхати з міста я пішов додому і почав шукати як поїхати, але варіантів не було потім десь через годину мені знову зателефонував батько і сказав що знайшов мені машину я зібрав речі та поїхав додому весь час коли я їхав були вибухи, коли я приїхав до батьків я трохи заспокоївся та навіть поспав, але наступного дня ми почали чути вибухи у батьків, це стріляли по [MISTO1], яка знаходиться 40 кілометром від батьківського селища. У нас почалася тривога, тому що ми були зовсім недалеко і думали що робити їхати чи ні, але в результаті ми якось звикли й цим звукам та вони не ставали ближче до цього вирішили залишитися вдома ми весь час дивилися та читали новини та дуже стежили за обставинами та лінією фронту, тому що ми були у зоні ризику. Але потім перестали це робити з такою інтенсивністю, тому що морально дуже важко було читати новини та дивитися на зруйновані будинки свого міста, але найприкріше було побачити що зробили з моїм університетом точніше його корпусів у якому місяць тому я захищав диплом і забракло кілька днів, щоб забрати звітти вже свій диплом. І, ще я боявся що прилетить у квартиру, тому що нам були всі мої речі, але це все не так було важливо, як те що моє місто бомбили та руйнували ті місця які були важливі й ще в той момент у [MISTO2] була моя найкраща подруга, яка не хотіла їхати, але благо вона звітти поїхала і зараз перебувати в безпеці в іншій країні після неї всі мої друзі та близькі поїхали з [MISTO2] та мені стало ще спокійніше, але все одно мені сумно через те, що я розумію що оскільки було вже не буде і багато з них не повернутися до [MISTO2], але зараз це не головне, головне щоб Україна зберегла свою територіальну цілісність і перестали вмирати люди, адже вже один мій однокласник вбитий і його більше немає. І для мене це стало дуже сильним тригером, тому що ще не відомо скільки це буде тривати й скільки моїх знайомих помре на цей час. Є ще один друг з [MISTO3] який повністю втратив житло і всього що у нього було, але благо він і його сім'я залишилися живі, але що їм робити і як жити далі вони не знають. Так що мені ще пощастило, так що, на цей час у мене та моєї сім'ї все ціле і всі живі, але кожен день є тривога через те, що може все різко змінитися, але я намагаюся не допускати таких думок, адже зараз і так тяжкий час і потрібно тримати себе в руках тому залишитися тільки чекати коли все налагодиться і в нашу армію.

COPYRIGHT:

This document is licensed CC BY-NC-ND 4.0. This material may not be redistributed for commercial purposes and may not be altered; no

derivatives are permitted. If you wish to redistribute this material,
attribution must be given.